

Trọng Huân

Tôi cưới vợ

Năm nay bước sang tuổi 40 rồi, tôi vẫn phòng không. Về sự nghiệp, công danh thì tạm ổn, tiền sỹ, nhà riêng, trường phòng cấp bộ, toàn tiêu chuẩn đẹp.

Người bảo, tôi hâm rồi, đếch lấy được vợ; người bảo, học lắm đâm ngộ chữ; người bảo nhà to, sợ lấy vợ, ly hôn, nó chia nửa.

Chẳng đúng gì cả, lúc trẻ lao vào học, mãi mê phần đấu, đến lúc muốn lấy vợ lại ngại. Ngàn này tuổi còn đi cửa kéo, đưa đưa đón đón, dung dăng bé hái hoa, bắt bướm,... ngại. Lòng thì muốn lấy vợ quá rồi.

Hôm trước gặp bạn bè đại học nhân 15 năm ra trường, chúng nhâu nhâu vào giục, tôi ngẫu hứng tuyên bố:

- Được, năm nay tao cưới vợ. Tao mời chúng mày ra Đại – U. Mà tuyên bố: Cưới, cấm tiết phong bì. Bằng này tuổi, còn nhận phong bì cưới, ngượng bỏ mẹ. Con cái chúng mày nhìn, lại tưởng phong bì chúng mày hối lộ tao!

Nghe tôi tuyên bố vậy, cả lũ vỗ tay rào rào tán thưởng.

- Cưới đề... thằng hâm, cưới đề!

Chẳng hiểu sao, tuyên bố ở bàn nhậu và toàn bạn bè, mà chuyện lại vọng về tận nhà tôi.

Cũng phải giới thiệu qua về đại gia đình của tôi – tức là bố mẹ, anh em ruột tôi đấy. Ông bố tôi, tôi gọi cha, năm nay cụ 90 tuổi, còn bà mẹ, cũng chín chục, tôi gọi là để, cái thứ văn hóa thị thành thực dân, nên gọi như vậy. Cha tôi có 5 người con trai và hai người con gái, tôi là trai út. Các anh, chị đều phương trưởng cả.

Chút nữa thì quên, tôi có mấy ông chú và bà cô ruột, riêng bà cô vẫn chưa chồng, năm nay ngấp nghé tuổi 40, đang sống cùng bố tôi, tức anh trai cả.

Hiện tôi độc thân, sống riêng, tự mua nhà đất, trên 100 mét vuông, xây chót vót ba tầng, ngay quận Cầu Giấy.

Bố mẹ tôi sống trong căn nhà hương hỏa của ông nội tôi để lại. Nhà to, đẹp, ngay phố cổ Hà Nội, lòng nhà sâu hút. Bố tôi vốn là kỹ sư lục lộ, sang thời ta là công chức lưu dụng, rồi về hưu. Kể nếu ai cũng hưởng lương hưu dai như cụ, thì nhà nước ta.. toi, hơn 30 năm cụ hưởng lương hưu rồi. Cứ đà này, cụ phải hưởng thêm 20 năm nữa, vì mỗi bữa cụ đánh ba bát tú hụ và hai lạng giò lụa, cụ vẫn cần nhần, con cái cho ăn đói.

Hôm ấy là giỗ ông nội tôi. Ngoài các anh chị tôi, anh trai, chị gái, anh rể, chị dâu, còn có bà cô ruột ế chồng. Bố tôi hôm ấy phần khởi ra

mặt, vì hôm nay thịt cá ê hề thế kia, chắc chắn được bữa no thảng rồn.

Trước khi cỗ bàn, tụt dưng bà dậu trưởng đưa ra thông tin, tôi sắp cưới vợ. Nghe vậy, cả nhà mừng. Lâu nay ai cũng bàn tán, tôi hâm, rồi tôi bị bệnh... Nghe mọi người ồn ã, cha tôi nghễnh tai lên hỏi:

- Hả hờ...

Chị dậu thứ gào lên:

- Chú... ấy... cưới... vợ... ông ạ!

- Hả... hờ... Hôm nay sinh nhật tao hờ?

Cha tôi nghễnh ngãng nặng, trí nhớ thì lúc nhớ lúc quên, đến ngày kỷ bố, ông lại tưởng là sinh nhật của mình. Gào lên giải thích mãi, cụ mới hay, là ngày giỗ bố, cụ cười hềnh hệch:

- Giỗ ...giỗ thịt hờ!

Sau khi chị dậu thứ giải thích xong, bà dậu trưởng lên tiếng tiếp về việc tôi cưới vợ:

- Theo tôi, cái lễ ăn hỏi chú út, bánh phu thê, nhất quyết phải đặt ở hàng Than; phải cửa hàng bà Cả Đây, không mua những cửa hiệu lem nhem. Hôm trước, có đám chia lễ ăn hỏi, cái bánh phu thê, tôi ăn một nửa, nửa cái cho thằng cu Ti, thế mà bà cháu đi ỉa ba ngày không hết ỉa...

Nghe chị dậu trưởng nói vậy, chị dậu thứ cắt lời ngay:

- Chuyện cưới xin của chú út, sao bác cả lại mang ỉa đái ra bàn, rộng cho chú út. Theo tôi thì...

Và chị dậu thứ khuyên nhủ chú em chồng các điều kiện cần và đủ đưa ra với cô dậu tương lai, tức vợ tôi. Theo chị, một trong những điều kiện tiên quyết là giấy tờ phải chặt - khóa chặt từ đầu. Tôi đang

sở hữu căn nhà to, phải rạch ròi chung riêng. Đây là chị dâu muốn bảo vệ quyền lợi cho cậu em chồng, chứ không có ý nghĩ chiếm đoạt. Chị dặn dò:

- Phải rõ ràng! Tài sản của riêng chồng là của riêng chồng, tài sản của riêng vợ là của riêng vợ, không đầu vào nhau, lộn xà ngầu. Không mặc cả chặt, sau này nó đòi ly dị, bao công sức làm ra, chia đôi, có phí không. Công, thành công đã trảng, công cốc. Lúc đăng ký....

Nghe con dâu thứ nói, để tôi, chùi mắt, nghénh lên:

- Hả?... Ký... di chúc rồi đấy nhá. Chúng mày ký hết lượt.... Ký lại à? Để tôi cũng điếc, nhưng không đến nỗi điếc đặc như cha tôi. Chị dâu thứ lại phải gào lên giải thích cho bà mẹ chồng:

- Không.... Không phải ký di chúc. Đây là kết hôn. Đang bàn chuyện chú út đăng ký...

- Đăng ký hả, tưởng nó đăng ký rồi...

Chả chấp bà mẹ điếc, anh trưởng tôi chỉ muốn tranh luận với cô em dâu, đến lúc này mới lên tiếng:

- Thím cứ lo bò trắng răng! Nhà chú út mua, xây từ đời tám hoánh rồi, ai cướp được. Mà chưa cưới, đã bàn chuyện ly dị, ... hay chữa.

- Ấy là em cứ nói thế. Em có muốn chú ấy li dị vợ đâu.

Tiếp ngay lời bà chị dâu thứ là chị gái lớn của tôi. Theo chị, tôi phải lấy gái tầm hăm mốt, hăm hai thôi. Tuổi ấy, dễ nó dễ. Chứ lấy ngữ ngoài ba mươi, dễ đáí khó lắm. Chị mang ra ví dụ cô con dâu hàng xóm, gần bốn mươi mới cưới chồng, khó khăn đẻ quá, hết viện nọ, viện kia, đến lúc đậu, nằm yên năm tháng, nó vẫn tuần tuột ra... Bà chị mới tả đến đây, cô ruột tôi xe xé cắt ngang:

- Nhà chị không phải cạnh quê tôi. Chị bảo tôi thành gái già, không đẻ, không đái được phải không?
- Ở hay ... cháu có dám nói cô thế đâu. Cháu nói là nói cho chú út...

Bất chấp chị tôi phân trần, chị gái tôi hơn bà cô đến hai chục tuổi, bà cô gái già vẫn xỉa xói. Nói gì thì nói, cô tôi là bậc bề trên cơ mà, chị tôi đành nín thin thít.

Khiếp thật, bà cô khiếp thật! Ở cái ngữ ngáp nghé bốn mươi rồi, trang phục của cô nom rất lạ và vui mắt, cứ trẻ như tuổi teen, áo hở ngực, trễ rốn, còn váy tũn tởn, khoe cẳng chân da nhẵn nheo, móng chân, móng tay đánh tím lịm như nho Mỹ, mặt bôi phết son đỏ mọng như giống khỉ đỏ đít. Mỗi lần nói chuyện với cô, mắt tôi phải để đi chỗ khác. Nhìn cô ruột, ăn mặc vậy, thằng cháu có mà ngượng.

Cô tôi vừa xỉa xói, vừa nhảy tênh téch, dạng nhảy đít cô sếch. Thấy cô tôi nhảy chơi chơi, cha tôi:

- Hả... hờ... giỡ mà có cả nhảy đồng á?

Còn đẻ tôi:

- Hờ cô ấy muốn lấy chồng hờ. Lấy chồng thì cứ lấy, nhưng lấy từ tốn thôi, gì phải nhảy thếch lên thế kia. Mà di chúc có phần chia cho cô rồi đấy.

- Di... di chúc cái gì... Con cái nhà chị đang xúm vào rửa xả tôi tít đề đấy. Đúng, con cái chị ấy, cháu chị đấy, hay hóm lăm, na mới mở mắt, đã phải khênh nhau đến bệnh viện nạo thai...

Chết không...! Cô tôi lại lòi cả chuyện chữa hoang của con gái út bà chị giáp tôi ra nữa.

Đám cưới của tôi ời, mới chỉ bàn suông, đã thấy lăm chuyện: chuyện ly hôn, chuyện chia tài sản và cả chuyện chữa hoang, bàn tiếp sẽ

còn gì nữa đây ????

Chán đến cả tháng sau cuộc bàn luận cưới vợ của đại gia đình tôi, đã tưởng quên, thì lại có cuộc điện thoại đến, cô bạn đại học, người hăng hái trong vụ gặp mặt họp lớp hôm trước. Vừa nhắc lên đã nghe tiếng cô bạn the thé. Bạn hẹn tôi đến ngay quán cà phê Hàng Hành. Tôi nghĩ bụng, chắc lại chuyện bỏ vợ, bỏ chồng đây. Con mẹ này, cứ vợ chồng nó định bỏ nhau, là gọi mình đến tâm sự. Bao lần định bỏ nhau rồi, xong chị chàng chỉ dạng bỏ dọa, bỏ mình bỏ mảy thôi... Nghĩ bụng, cho ăn kẹo cũng không dám bỏ chồng. Bốn mươi tuổi rồi, bỏ, có lấy ma, lấy ông sáu tám.

Nghĩ bụng vậy, song chiều bạn, tôi vẫn phải đến để nghe điệp khúc sắp bỏ chồng. Tôi phi xe đến quán cà phê phố Hàng Hành, cái xóm quán tự dựng được xếp vào loại sành điệu, uống ở đây mới là uống cà phê, còn nơi khác, gọi là thưởng thức nước với.

Đến nơi, tìm mãi mới thấy thị. Con mẹ chui vào tận góc trong, tôi om om. Ngồi kiểu này, có kẻ lại nghĩ, một cặp chán chúa lộn chồng, đi ngoại tình. Thôi, mặc xác thiên hạ, bây giờ bỏ bích, giai gái đấy. Ở ngõ tôi, ông già tám mươi suýt chết rồi, vẫn ngoại tình, cả lũ cháu lộc ngọc đi đánh ghen giúp bà già sắp chết. Vừa mới ngồi, cô bạn đã dí mồm vào tai tôi thì thầm:

- Tôi hẹn ông ra đây để giới thiệu cho một em. Không phải chuyện bỏ chồng như mọi khi đâu.

Giới ơi, tôi định kêu lên. Thà cứ chuyện bỏ chồng hóa ra lại hay, chuyện cưới vợ, hôm trước cả nhà tôi bàn rồi, phát ốm. Tôi nghĩ bụng, nhưng không tiện từ chối lòng tốt của bạn. Bạn bấm điện thoại và cười hi hi, rồi quay sang tôi:

- Trên cả tuyệt vời. Ông có biết, nàng này thế nào không? Tôi giới thiệu qua nhé. Bấm tư... Kể hơi cứng tí, nhưng lẳng mạn lắm. Nàng yêu thích.... À mà tý nữa, tôi nói hết, còn gì để hai người tâm sự. Kia... nàng đến kia!

Tôi quay ra nhìn. Quán góc tối đậm ra hay, tôi đủ quan sát dung nhan nàng, và nàng thì không nhìn được chúng tôi. Cái khăn voan hồng bay bay phát phới theo nàng. Một khuôn mặt thánh thiện, tạo lập ra bởi phần xấp trắng lôm lốp, ngẩng lên kiêu hành nhìn giới bước. Ôi... bước đi của nàng mới yếu điệu, làm sao, như đánh vòng lắc lư, kiểu dáng đi của người mẫu, tức là đường đi thẳng tắp, hai mũi bàn chân cắm xuống một vệt tim đường, còn đầu gối đánh khùynh ra hai bên, và nhất là tám móng lép, đưa đẩy theo nhịp võng. Bạn tôi đứng lên đón nàng, giơ tay chỉ về tôi, nháy mắt giới thiệu. Nàng ngọ đầu chào tôi, kiểu rất xi nê ma:

- Chào...ang...

Tiếng nàng nhẹ bẫng đi, nhẹ đến mức anh thành ra ang. Nàng ngồi, nàng e lệ nhìn bạn tôi, khi bạn tôi hỏi nàng dùng gì:

- Dời tây... SP ba lăm.

Tức là nước chè pha đường số 35, rất một tuổi teen, nay chúng thường gọi và dùng vậy, mỗi số tăng, cốc nước trả thêm 10 nghìn nữa – tức là tôi phải trả thêm 10 nghìn nữa.

Bà bạn đang giới thiệu tôi với nàng, thì điện thoại kêu tin tức, bạn nghe và về rất vội, giải thích, có chút việc phải đi, tý nữa quay lại. Tôi nghĩ bụng: Cái trò mèo, cốt để tôi ở lại tâm sự với nàng. Cứ nói toạc ra, gì phải bày trò mèo.

Còn lại hai đứa. Tôi lúng túng chưa biết bắt đầu bằng chuyện gì, thì tiếng nàng thỏ thẻ..

- Ang thích gì? Ấy là eng nói, ang yêu thích, sở thích gì?

- Tôi.... thích...

- Bóng đá... Bọn con trai các ang là chúa thế. Bọn con gái chúng eng ... như eng...

Hóa ra cô bạn 34 tuổi này vẫn là con gái – một trinh nguyên còn sót lại của thế kỷ XX. Riêng tôi, đàn ông hơn hai chục năm nay rồi. Và nàng bắt đầu thỏ thẻ chuyện yêu thích, sở thích đầu tiên của nàng:

- Eng thích nghe nhạc cổ điển.

Bết thô ven, nào Mô da,

Chao ôi, nàng lim rim mắt với vợ Hồ thiên nga, rồi Lịch sử tình yêu...

Đôi mắt nàng cứ lim rim... Tôi ngắm nàng... Hình như là đôi mắt cắt mí cho thành bồ câu. Cái mí cắt rúm lại,... Kia, hình như mũi nàng được sửa... Nó cứ động cựa theo nhịp nói của nàng và vẹo vẹo sang một bên.

- Eng thích du lịch.

Nàng chuyển đề tài thích của mình, sau gần 15 phút nói về sở thích âm nhạc...

- Ang có biết không? Chinh phục đỉnh O' vơ rét là mục đích của đời eng. Eng cứ tưởng tượng trên đỉnh núi tinh khiết, cao nhất thế giới ấy

- mái nhà thế giới - eng sẽ tâm sự, sẽ nói những điều thầm kín nhất.

Trên ấy, chỉ có thượng đế nghe được cõi lòng eng....

Nàng ngọ đầu diễn tả cảnh sắc thiêng liêng đó.

Sau hồi leo núi tinh khiết và cao, nàng lại chuyển thể tài:

- Eng thích làm từ thiện, thích lắm! Ôi, những đứa trẻ đói đau, chúng đã làm gì, mà phải chịu tội vậy. Chỉ xem ảnh thôi, chỉ nghe kể thôi, em đã khóc, đã buồn, đã thương, đã.....

Nghe nàng nói từ thiện, tôi nghĩ, kiểu từ thiện này, kéo dài đến bao giờ, liền nghĩ cách cắt giờ, hỏi:

- Eng có thích ốc luộc không, ốc luộc với lá chanh, chấm nước mắm gừng,.....

- Eng... eng thích lắm... thích ốc luộc lắm. Hôm qua, eng ăn....

Ôi, đôi mắt nàng mơ màng, như chính có đĩa ốc luộc hiện ra trước mắt:

-... Phải ốc bưu nhỏ thôi, phải gỡ lớp phân và cái dạ dày đen đen ở phần đầu cơ, phải có bát nước trong để rửa từng con, eng mới ăn. Ăn như vậy tào tháo không đuổi được, rồi nàng nuốt nước bọt... ực.

Nghe nàng ta và nhìn nàng nuốt nước bọt tôi cũng thèm lây! Tôi chợt liên tưởng tới món nằm dê nướng và những cốc bia sủi bọt thẳng bạn hẹn lúc sáu giờ ở quán bia Sủi. Chợt nàng quay sang hỏi tôi:

- Thế... thế ang có sở thích gì?

- Ang...á? Ngay bây giờ, ang có sở thích về thôi. Ang đã hẹn với thằng bạn đi ăn nằm dê nướng, uống rượu ngọc dương.... Ang thích về...

Nàng tròn xoe mắt ngạc nhiên cái sở thích tầm thường của tôi./.

Nguồn: Tác giả/ VNthuquan - thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 8 tháng 12 năm 2009